

ΡΙΣ ΤΑΧΕΙΑ

IPIE TAXEIA

april 1960.

SCHOOLBLAD VAN HET STEDELIJK GYMNASIUM VAN ARNHEM.
Uitgegeven door de Arnhemse Gymnasiasten Bond

Redactie:

Piet Masee
Eric Clous
Fietje van Beek
Liesbeth Hillen

Redactie-adres:

Statenlaan 8
Arnhem
15e jaargang.

=====

REDAKTIE — KRABBELS

Als deze Iris verschijnt heeft de lente allang haar in-trede gedaan, de Paaseieren zijn genoten en de vakantie is achter de rug.

Het rapport zal waarschijnlijk velen inspireren tot hard of harder werken en het eindexamen doemt al weer op aan de horizon. We willen iedereen veel sterkte toe wensen voor de komende maanden en natuurlijk vooral de eind-examencandidaten. Hopelijk houden jullie een heel pret-tige herinnering over aan dit laatste kwartaal in de schoolbanken.

Het was een bijzonder prettige vakantieweek voor de re-dactie om deze Iris persklaar te maken omdat er zo enorm veel kopij binnengestroomd is. De toekomst van onze schoolkrant ziet er rooskleurig uit met zo'n enthousias-te en productieve lezerskring. Er spreekt zelfs een inter-nationale sfeer uit deze Iris met stukjes over en uit Wenen, Amerika en Spanje.

Laat de bron van inspiratie niet opdrogen zelfs niet in de laatste maanden van hard werken maar zorg dat de volgende aflevering minstens dezelfde dikte heeft als deze.

Redactie.

DE BEATNIKS

Greenwich Village is van oudsher de artiestenwijk van New York en het zijn de "Beatniks", die er de toon aangeven. Het is er net als in de tijd, dat Saint-Germain-des-Près werd beheerd door de existentialisten, die in hun zwarte truitjes, loshangende haren en spijkerbroeken de toon aangaven voor alles wat zich artiest noemde, of daarvoor wilde doorgaan. Het gevolg was een wonderlijke mengeling van pseudo- of would-be artiesten, belangstelling van gechoqueerde burgers, nieuwsgierige toeristen, fotografen en verslaggevers, die, ondanks het feit, dat ze het maar gek vonden, nieuwsgierig kwamen kijken naar deze poppenkast, of wat het dan ook mag lijken. En óvenals de existentialisten, spreken ook hier de beatniks, juist door de grote fantasie, tot de verbeelding van de jeugd.

In Amerika is de tijd van de rock-'n roll voorbij; helemaal voorbij?

Misschien toch niet. Wij kunnen het verschijnsel van de beatniks beschouwen als een rock-'n roll in de literatuur, in de moraal en in het maatschappelijk verkeer. De generatie, die zich de "beat generation" noemt, heeft Amerika danig geschokt; het zijn de jonge mensen, die verslagen zijn en vermoeid van de maatschappelijke, formele en schijnschone "American way of life". Wij kunnen ze vergelijken met onze nozems, met dit verschil, dat de beatniks niet vernielzuchtig zijn, of apatisch en vooral niet "halbstark"; veeleer zijn zij zoekende naar een nieuwe "way of life", waarin alle uitingen van de mens tot zijn recht komen. Het merkwaardige is alleen, dat ze eerst de oude "way of life" overboord gooien en daarna pas gaan zoeken naar de nieuwe, zodat het daartussen liggende stadium een stadium is van verwaarlozing van de hygiëne en de moraal.

Hun literaire werken zijn, zoals de Times zegt, "om eens goed te lachen, als je in bad zit". Maar hebben wij, die nog maar weinig begrip hebben van wat deze "lost generation" eigenlijk wil, wel het recht om ze direct te veroordelen en te zeggen dat het toch maar gekke poppenkast is?

De "beat generation", zoals ze zich ook noemen, wil aan de wereld ontsnappen en kwijnen in hun "Weltschmerz" en hun illusies van het Utopia van vrijheid en onschuld en, als het hart het wint, van techniek en efficiency. Dit alles komt mij voor, als een reactie op de verslappende koude oorlog, die Amerika voert tegen Rusland en waarin Amerika juist door zijn apatisch toekijken, de slag zal verliezen; daarom willen zij, de beatniks, aan deze karakterloze en zinloze machine der economie en huidige samenleving ontsnappen.

Hoe moeten wij ons een "beatnik-night" voorstellen en wat gebeurt daar?

In Greenwich Village in New York hebben zij hun café's, maar ook in San Francisco, Chicago en Boston. Daar komen zij 's avonds en 's nachts samen in de kelders en lokalen, die zij naar eigen smaak en fantasie hebben ingericht en versierd. In deze ruimtes, waar het vochtig is en waar men de rook kan snijden, dragen dan de jonge literaire helden hun gedichten en werken voor.

Hier is een stukje uit een gedicht van Gregory Corso (28), getiteld "Bomb":

"BOOM ye skies and BOOM ye suns
BOOM BOOM ye moons ye stars BOOM..."

Een andere figuur is de 36-jarige Jack Kerouac, die met zijn boek "On the Road", dat de bijbel is voor alles wat zich "beat" noemt, de profeet is van deze beweging. De beatniks zitten dan tot diep in de nacht bijeen en luisteren naar elkaars gedichten en zoeken hier het echte leven, dat, zoals het in de affiches te lezen staat, vol van spanning, liefde, vreugde en vrees is; maar overdag gaan ze, als iedereen, gewoon naar hun werk, de meesten althans.

Langs de trappen en in de lokalen en kelders zelf, treffen wij hun affiches aan, die er meestal als volgt uitzien:

POETS	POETRY
READ	Midnight - St
EVERY	this week
FRIDAY	William Morris
AT	reading of his
2 A.M.	own poetry.

seven arts gallery
 DRAMATIC READINGS
 9 PM 11 PM SUNDAY

Er valt nog veel over hen te zeggen, maar wat dit gisting-
 proces ons verder nog zal brengen, moeten we eerst afwachten.

H. Out 5B.

-.--.-.-.-.

AFREKENING VAN DE INSTUIF.

Inkomsten:

Kaartverkoop d.d. 24-3	f 28.05
Kaartverkoop d.d. 25-3	" 68.10
Bonnen, kaarten	" 19.06
Ontvangsten op in- stuif zelf	<u>"271.25</u>
Totaal	f 386.46
	=====

Uitgaven:

Aan Insuufcommissie f	20.--		f 71.94
Huur bakfiets "	0.80	pijpen	" 5.15
Belasting op toe- ganskaarten "	30.45	Limoniade	" 130.--
Bonnenboekjes "	6.90	Huur buksen, pluimp- jes	" 6.80
Verf "	4.00	Verlies roulette	" 10.05
Vrachtkosten, film (rembours) "	4.--	Band	" 35.--
Serpentines, fitting lamp, punaises, papier, plakband "	<u>5.79</u>	Film + projectie	" 35.--
	f 71.94	Personeel: bar, schielt., waarz., verzendk. film fr.	" 10.50 " 2.68
		Totaal	<u>f 307.12</u>
			=====

Netto inkomsten oftewel winst: f 386.46
" 307.12
f 79.34
=====

De netto opbrengst was dus f 79.34, een bedrag dat wellicht enkelen onder de leden zal teleurstellen, gezien de opmerkingen die het bestuur zo hier en daar opving.

Doch ik geloof dat er bepaald geen te royale uitgaven zijn gedaan, zodat niemand kan zeggen dat de opbrengst veel hoger had kunnen zijn.

Niettemin heeft het bestuur, in casu de quaestor, gemeend dit bedrag aan te moeten vullen tot f 100.--. Dit is overgemaakt op het gironummer van de actie "DOE OPEN".

A.W. Koers
(h.t. quaestor).

"STRAAT"

Scheel loert een kater uit een zwarte steeg. Groene ogen tegen een achtergrond van kille muffigheid. Ik loop door en ben bang. Dronken voel ik me, stomdronken. De straat is een lange, harde baan, die een hels kabaal maakt, waar ik loop. Het knallen van mijn voetstappen weergalmt, ketst en kaatst tegen de koude huizen. Alleen, dood alleen; met een kater. Hard loop ik door, maar nog zie ik zijn ogen. Naar bevrijding snakkend hef ik mijn gezicht op en zie nog veel meer ogen. Maar zij zien mij niet. Ik ben te klein, te bang om ze te interesseren. Waggelend over een deinende weg loop ik verder met het gezicht naar boven geheven. Nee, dronken ben ik niet. Maar moe, moe. Een bed van asfalt. Koel en hard, maar toch uitrustend. Denken kan ik niet meer. Dan zou ik me oek schamen. De huizen accepteren me. Levenloos ben ik, net als zij. Hol ben ik, net als zij. Maar toch kijken ze op me neer. Ergens floent een licht aan en een huis kijkt met een oog op me neer. Verbaasd, verwijtend en ontzucliterend.

Ik schaam me over mijn slapheid en sta op.

Moe, zo eindeloos moe. En mijn bed is zo ver. O, geef me warmte. Verberg me voor de koude ogen, die langs me heen kijken. Geef me rust en iets kleins om me in te verbergen. Dit is zo groot. Veel te groot om in te leven. Alles blijft onbewogen; geen medelijden.

Nee, nog kilometers lopen over die weg. Die weg? Nee, het is geen weg; een kanaal, harde en hoge kanten...en zwart.... Koud schuift de wand voorbij. Verder, nog verder, maar ik haal het niet. Nooit zal ik het halen. Iedere stap is er een in de goede richting.

Maar ook maakt iedere stap het moeilijker, er nog een te doen. De ogen zijn sterren geworden. En ik een mens. Maar wat is nu één mens. Als een mier kruip ik verder, niet doelloos, maar toch zonder een doel te bereiken. Ik ga ook weer denken. Maar zo vreemd, zo anders. Droom ik? Neen, alles is zo helder en duidelijk. Maar mijn hoofd draait inwendig zó, dat ik het niet meer kan volgen. Het draaien van de hersenen is zo abstract en ik ben zo concreet. Mezelf kan ik voelen, maar mijn hersens zijn onbereikbaar. Ze zweven hoog, heel hoog, tussen de sterren. Verward, hopeloos verstrikt in de banden die van de hersenen naar het lichaam lopen, struikel ik. Mijn hersens schieten terug in mijn lichaam en ik constateer opeens, dat ik vlak bij huis ben. Maar ik zit; en staan is zo moeilijk-
Waarom ben ik nu niet daar?

Waarom is kijken niet genoeg, om ergens ook te zijn? En ook kijken is zo vermoeiend.

Neen! Mijn ogen moeten open blijven. Nu eindelijk weg uit het kanaal. De weg. De straat.

Cad..

=====

HYMAN STENFERT KROESE & V.D. ZANDE N.V.

A l l e b o e k e n

Grote Oord 15 (Jansstraat)

Arnhem, tel. 24938.

=====

Het was snoeiheet. Ik sjokte lusteloos door het bospad, en dacht aan ijsskoude Coca-Cola. Mijn canis familiaris rook kieskeurig aan een boom, maar echte zin had hij vandaag ook niet.

Net toen ik dacht, nou ben ik op mijn smeltpunt, zag ik een bank staan, door een vooruitziende geest in de schaduw van een grote beuk gezet. Ik nam erop, mijn hond eronder, plaats. Drie minuten lang voerden we een hijgduet uit.

Mijn huisgenoot had net het slotaccoord uitgezucht toen we twee individuen zagen naderen.

Het ene was menselijk, dus te verwaarlozen, het andere honds, n.l. een kaalgeschoren poedel die alleen nog sokjes en een verwarmertje voor het staartpuntje aan had.

Mijn onderbuur floot zachtjes, waaruit ik de conclusie trok dat het beestje vrouwelijk was. Hij keek waardorend naar haar blote achterpootjes, streek zijn witte befje glad, en stond plotseling alsof er geen 30 graden Celsius bestonden actief op zijn vier pootjes.

Ik bespaarde hun een blauwtje door hem in zijn nekvel te grijpen. "Hoe kan je nu toch zo stom zijn", siste ik, toen ze uit het gezicht verdwenen waren. "Je weet toch dat ze getrouwd is en acht kinderen heeft!" "Nou en", blafte hij met een Clark Gable gezicht. "Je moet het etiquette boek voor honden nog eens doorlezen", sprak ik vermanend, "en dan speciaal het hoofdstuk "Hoe gedraag ik mij tegenover de andere sexe". Hij pruttelde nog wat tegen, maar ik legde hem het zwijgen op, immers, blaffen is hondebrood en zwijgen is biefstuk.

Na ongeveer tien minuten werd onze rust verstoord door een woest gegrom. Voor ons stond een Duitse herder; zijn muil opengesperd, zodat ik precies kon zien, welke kiezen gevuld waren.

Onder hoorde ik een angstig gekreun en voelde het koude zweet van mijn hond op mijn been druppelen. "Zeg", sprak ik tot het geval onder de bank, "aan een waterlinie hoef je nu niet te beginnen, die is zo verdapmt".

Ik kneep mijn ogen half dicht en haalde diep adem. Het beest tegenover mij werd een tikje bleker in 't gezicht.

land.

Met 9 jaar kom je er al op, dan ga je naar de 1e "grade" van de Lower School. De Lower School heeft 3 "grades", waarna je in de 1e "form" van de upper school komt. Deze is zesjarig en te vergelijken met onze middelbare school. Een groot verschil is echter dat zij gedeeltelijk hun vakken zelf kiezen. Hierdoor kun je ook niet blijven zitten als hier, maar doe je dat (of niet) voor elk vak apart.

Ook het klasse verband is er natuurlijk niet.

's Morgens moesten we om kwart vóór zeven opstaan en om kart over zeven beneden in de hall staan wachten tot de bel voor het ontbijt ging. Na het ontbijt hadden we tot acht uur vrij, en dan moesten we naar Study Hall, waar ieder een nog even gelegenheid had om zijn lessen na te kijken. Om kwart voor negen gingen we naar "chapel" waar een korte dienst werd gehouden, na chapel hadden we zeven periods (van elk 50 min.) waarin les gegeven werd, afgewissels door Study Hall en lunch.

Om 3.15 uur waren we vrij, dan werd er sport gedaan tot een uur of zes, en om half zeven was er dinner.

De sporten waren in de herfst football en soccer; in de winter basketball en worstelen en in de lente baseball, atletiek en tennis.

Na dinner waren er dan nog twee lesuren Study Hall, waarna we vrij kregen totdat we naar bed moesten.

Overigens was er 's Zaterdags nooit school, behalve voor straf, zodat we altijd long weekend hadden. Ook zijn de vakanties er groter, vooral de grote vakantie (dit jaar van 3 juni - 15 september).

Het leven in de school is erg streng. Zij zijn er b.v. 36 schoolregels waaraan je je houden moet. Dit is voor Amerika heel bijzonder, in de meeste public schools (St. Paul is geen public school maar een prep.school) zijn ze namelijk niet eens gewend om "Sir" te zeggen, maar hier speelt natuurlijk ook de opvoeding een rol.

Er zijn op St. Paul's ook de diverse clubs, maar een algemene schoolclub als de AGB is er niet. (wel de Student Commissie). De clubs horen bij de verschillende vakken en je kunt er alleen in als je het desbetreffende vak genomen hebt.

Aan het hoofd staat altijd een leraar.

Het hoogste punt van mijn verblijf daar was wel de reis naar Mey West, het zuidelijkste puntje van de U.S.A., in de herfstvakantie.

Gedurende deze reis, een afstand van 1600 mijl, die we in 2½ dag per auto aflegden, kwamen we door de staten, met de meest uiteenlopende landschappen. Van de "Skylanddrive" en de groene weiden van Virginia en Maryland tot de donkere dampige swampen van Georgia, de zgn. Spanish Woods, en de Everglades van Florida, welke alle bij ma een onuitwisbare indruk hebben achtergelaten van het prachtige natuurschoon van Amerika. Daar Garden City slechts 20 mijl van New York af was kwam ik natuurlijk ook vrij vaak in de "city". Zo ben ik een keer boven op de Empire State Building geweest, n.l. op de 102e verdieping, 1275 feet hoog!

En ook een paar keer naar een echte show in Music Hall, Radio City. En ook was ik 's avonds op Times Square met al zijn lichtreklames en wandelde ik in Central Park. Al deze gebeurtenissen hebben mij een onvergetelijke tijd bezorgd in Amerika, waaraan ik steeds met vreugde zal terugdenken.

E. Brunt.

-.-.-.-.-.-

Enigszins verlaat plaatsen we deze reisbrief van de Heer Sijpenstein.

Reisbrief uit Wenen.

Zondag 21, februari 1960.

Het hele leven wordt hier momenteel beheerst door twee feiten, waarvan de betekenis voor ons nuchtere Nederlanders niet van zo'n essentiële waarde geacht wordt dat de couranten er dagelijks meerdere pagina's aan zouden moeten wijden. Het eerste subject vormt de te verwachten prestaties van het Oostenrijkse team bij de Winterspelen in Squaw Valley. Geen Engelsman zou enthousiaster kunnen zijn over een gewonnen match als de Oostenrijker over te behalen gouden medailles. Voordat het eindelijk begon hadden couranten en tijdschriften wekenlang van tevoren de huiselijke omstandigheden, conditie sociale status en andere bijzonderheden over de deelnemers bericht.

Elke dag verschenen "Kurier" en "Expres" (de 2 grootste en

tevens larmoyantste bladen van heel Wenen, die hier net zoals in Engeland niet thuis bezorgd worden maar door de mensen op straat gekocht worden) met minstens 3 pagina's nieuws.

Een val, eventuele uitschakeling van een van de favorieten werd haarfijn besproken, weerlegd en de gemoederen tot rust gebracht, gerenomeerde experts zoals Toni Sailer, die momenteel in Japan filmopnamen maakt, het ene goud voor het andere verwisseld hebbend gaven prognoses. Toen het er naar uit begon te zien, dat in Amerika alles in het water dreigde te vallen, werden de gezichten in de tram langer en langer bij het lezen van de ongunstige berichten, maar, gelukkig, alles klaarde weer op en nu zit iedereen in spanning. Grote warenhuizen, couranten-bureaux en andere menslievende instellingen hebben de score-borden klaar staan. Radio en televisie wijden grote gedeelten van hun zendtijd aan de Olympische spelen. Maandag worden de eerste medailles voor Oostenrijk verwacht. Hopelijk komen ze, want nu het te vroege voorjaar weer de stad van haar somber uiterlijk ontdaan heeft, worden ook de mensen vriendelijker. Er wordt gesproken en gelachen op straat of in de tram, iedereen is toegankelijker. Het is mezelfs gelukt met een paar mensen in nader contact te komen en terwijl het uiteraard bij oppervlakkigheden blijft, kan je uit zo'n gesprek toch heel wat meer te weten komen over een land dan door alleen musea en kerken te bezoeken. Een ding frappeert zelfs bij zo'n vluchtige kennismaking. Vele, zeer vele Weners zijn in Nederland geweest. Als je dan vraagt wanneer dan luidt het antwoord meestal: In den Krieg (Anderen zijn als oorlogskinderen na de eerste Wereldoorlog in Holland geweest om bij te komen van de toen doorleefde ellende. Duurt zo'n gesprek langer dan 10 minuten dan komen de Russen op de proppen. Die zijn hier ontzettend te keer gegaan in de 10 jaar dat zij naast een deel van het platteland ook 1/4 van Wenen bezet hielden. Men gaat daar bij zo uitvoerig in op allerlei details en vertelt alles zo uitvoerig, alsof ook in Nederland gedurende de 5 jaar Duitse bezetting niet het nodige gebeurd is. Als je hen daarop attent maakt staan ze meestal dom te kijken of gaan gauw op een ander

thema over.

Het andere evenement is het Opernbal, dit jaar op donderdag 25 februari plaatsvindend. Dat is iets waarmen zich nauwelijks een voorstelling van kan maken en op dit gebied leeft nog de glorie van de oude monarchie. In de periode tussen Oud en Nieuw en het begin van de vasten (Fasching genaamd, hetgeen het best te vertalen is met Carnaval) geeft elke zich respecterende vereniging een bal van de districtvoetbalclub tot de Wiener Philharmoniker. Elke avond zijn er moedere, waarvan sommige vrij toegankelijk andere, zoals dat v.d. Philharmoniker, slechts voor genodigden. De culminatie vorm (elk jaar het Opernbal. Hiertoe wordt over de toeschouwers-ruimte een parket vloer gebouwd om te dansen.

Op de galerijen is gelegenheid om het gedans beneden aan te zien en op de gangen te dansen. Naar beneden mag men evenwel niet. Hier is de beau-monde van Wenen verzameld en niet alleen van Wenen, maar uit heel Oostenrijk, ja zelfs uit Amerika, zo vertelde men mij, schijnt men speciaal voor deze gelegenheid over te komen. Uiteraard is er groot avondtoilet voorgeschreven voor een ieder, voor de dansers zelfs een witte baljurk. Dit bal is zeer gezocht, waar, bij een gedcelte, snobisme ook zijn rol speelt. Als men soms lust heeft het volgend jaar zelf te gaan kijken, dan komt men bedrogen uit, want alle plaatsen zijn al iitverkocht, zelfs voor 1962 nog slechts weinige te krijgen. Overigens een opgespaard zakgeld van een jaar zou wat te weinig zijn, als men beseft, dat voor een fles champagne 1000 U.S. (f 150.-) gevraagd wordt en de overige prijzen van het zelfde gehalte zijn.

Overigens het aanschouwen van het af- en aanrijden van de auto's, de daar uitstappende te bewonderen moet ook op zichzelf al de moeite waard zijn, en inderdaad verzamelen zich dan ook elk jaar een grote massa kijklustigen op de Ring om dit schouwspel gade te slaan.

Ondergetekende zal zich daar dit jaar niet onder mengen, omdat het hem sterk doet denken aan het ruiken aan een goede fles cognac zonder er van te mogen proeven. Zelfs toen prinses Irene hier was om enige bals bij te wonen heb ik me niet laten verleiden om te gaan kijken, tot grote verbazing van velen. Er is hier n.l. nog een zeer brandende kwestie, die vooral bij de ouderen levendig is. Officieel wordt het doodgezwegen, maar er zijn nog steeds zeer vele mensen die hopen op de te-

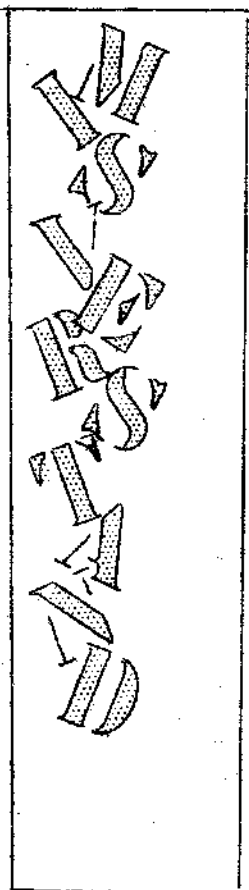
rugkeer van Otto van Habsvurg, die momenteel in Duitsland in ballingschap leeft met zijn familie. De socialisten, die samen met de katholieken (resp. S.P.O. en O.V.P.) al sinds de bevrijding de regering vormen, verzetten zich er met hand en tand tegen, de katholieken schijnen er niet tegen te zijn.

Het sterkste argument v.d. tegenstanders is, dat met de terugkeer van het Keizersschap ook de adel weer haar oude positie zal hernemen en waarvan men bevreesd is, dat zij zich weer zo liederlijk zal gedragen als voor 1918. In ieder geval mag Otto Oostenrijk niet betreden, voordat hij verklaard heeft afstand te willen doen van alle rechten op de troon en dat doet hij niet, zódat de kwestie wel ad calendas gracias afgelost zal worden.

.....

072-4007K0-3

Reizend door Spanje, zo vertelde een vriend mij, kwam ik in een klein dorpje, vlak bij de hoofdstad Madrid. Het was een alleraardigst dorp. Het begroette mij vriendelijk en hartelijk en nam mij gastvrij in zijn midden op. Het maakte geen buiging voor me en vroeg niet: "Hoe gaat het U, edelgeboren heer?" Nee, integendeel, het zei helemaal niets het noodde mij stilzwijgend plaats te nemen in een café-tje en een glas wijn te drinken, om zo te bekomen van de reis door het stoffige hoogland van Castilië. Ik kon deze uitnodiging niet afslaan en liet mij maar al te graag overhalen. In het enige hotelletje, dat het dorpje rijk was besprak ik een kamer, en bracht er mijn bagage heen. Na mij een beetje gewassen te hebben, ging ik voor het hotelletje op een stoel zitten en gaf mij met een glas heerlijke wijn in de hand, over een een romantisch gemijmer.

Na een poosje, het was bijna donker, hoorde ik opeens de klanken van een gitaar, en een mannenstem die zachtjes de melodie meeneuriede.

Ik zette alle gedachten van mij af en luisterde alleen maar stil naar deze mooie klanken.

En opeens, voelde ik, ik geloof dat ik het niet eens hoorde, dat er iemand achter mij stond. Ik keek om en zag geleund tegen een deurpost de waard, met een in en droevig gezicht en in de verte starrende betraande ogen luisterde naar de gitaar muziek.

Lange tijd bleef ik naar hem kijken, hij merkte het niet eens.

Opeens veranderde er iets in de stemming. In het begin had ik niet door wat daar de oorzaak van was. Daarna merkte ik het. Het gitaarspel had opgehouden.

Even nog bleef de waard staan, toen liet hij een lange zucht en kwam bij me zitten. Ik schonk hem een glas wijn in uit mijn karaf en zette dat voor hem neer. Hij nam een slok en zuchtte weer diep.

Ik vroeg hem, wat hem zo verdrietig stemde, of ik hem misschien kon helpen.

Voordat hij zijn verhaal begon nam hij nog een slok.

Ach meneer ik ben zo ongelukkig. Ik ben getrouwd met de zuster van mijn vrouw.

Niemand zal mij kwalijk nemen dat ik dat niet begreep. Ik vroeg hem wat duidelijker te zijn. En toen barstte hij los.

Ik vernam dat hij een paar maanden geleden getrouwd was met een allerlicfst meisje, waar bij de zuster van dat meisje als getuige optrad. Maar dat door een fout in de administratie de namen van getuige en echtgenote verwisseld waren, mede door het feit dat de twee zusjes op elkaar leken als twee druppels water.

"Is daar dan niets aan te doen" vroeg ik. "Ach meneer de burgemeester wil wel, maar de pastoor niet. Eenmaal ge-

trouwd blijft getrouwd, zegt hij!
Op zichzelf zit daar natuurlijk wel wat in, maar dat hij voor deze situatie geen uitzondering wilde maken begreep ik niet.

"En nu draagt het meisje waar ik van houd mijn ring, maar volgens de papieren ben ik met mijn schoonzuster getrouwd; ik ben dus eigenlijk tweemaal getrouwd en toch voel ik me zo alleen".

Ik kon me dit levendig voorstellen, en ik wenste hem dan ook van harte sterkte toe, en om hem te bemoedigen, zei ik hem dat ik het er vast niet bij zou laten zitten. Dit verhaal deed mijn vriend mij, en vanzelf sprekend was ik nieuwsgierig hoe dit afgelopen was, of alles weer op zijn pootjes terecht gekomen was.

"O nee", antwoordde mijn vriend, "wacht nog meer even, op het ogenblik ligt de zaak bij de bisschop, maar die durft alleen ook geen beslissing te nemen. Nee, dit duurt nog wel even.

"Hoe lang geleden gebeurde het", vroeg ik.

"Twee jaar", antwoordde hij.

Piet Va.

-.-.-.-.-.-

KIEKJES MAKEN OF FOTOGRAFEREN???

Kiekjes maken kan iedereen, die zijn eigen of ander-mans camera in de hand heeft en bij niet te weinig licht op de ontspannerknop drukt.

Als er niet te veel mis gaat, dan komt er wel iets op de film, dat, op papier afgedrukt, de maker of makerster en zijn naaste omgeving van diepe bewondering (of grote hilariteit) vervult.

Zulke kiekjes worden in enorme hoeveelheden geschoten en zijn voor de betere werkers van het grootste belang, omdat... daardoor het filmmateriaal zo lekker goedkoop is geworden.

Wie evenwel meer van zijn of haar foto's wil maken dan een "kiekje" zal er ook iets meer aan moeten doen. En dat betekent heus niet dat er een nieuwe peperdure camera aangeschaft moet worden; met een simpele box zijn al talloze prima vergrotingen tot stand gebracht.

Wil je er achter komen, hoe je werkelijke foto's moet maken, waarbij niet de camera in de eerste plaats komt, maar wel hij of zij die dat ding op de juiste manier gebruikt, dan moet je die kunst af zien te kijken van de leden van de Arnhemse Amateurfotografen Vereniging "GEIRIA".

Die knapen zijn ook zo onder aan het laddertje begonnen en hebben het zaakje nu wel aardig onder de knie.

Om jullie nu in de gelegenheid te stellen ook zo ver te komen, dat je echte foto's maakt en daarvan de vreugde beleeft, heeft "GEIRIA" een juniorenclub in het leven geroepen.

Kiekjes maken is geen kunst. Fotograferen misschien ook niet, maar het is in ieder geval een hobby waarmee je waardevolle resultaten bereikt.

Voel je er iets voor, meld je dan aan bij:
de heer E.J.J. van der Linden, van Lawick van Pabststraat
28, Arnhem, tel. 27772.

Je zult ontdekken, dat je door de fotografie meer en beter leert zien waar anderen aan voorbij gaan, wat je nog een steun kan geven bij je studie.

Het spreekt vanzelf dat deze niet onder je hobby mag lijden, maar daar zorgen wij wel voor.

Donderdag 10 maart 1960.

Open brief aan de redactie van de "Iris".

Naar aanleiding van uw nieuwe rubriek "De Juniorhoek" zouden wij gaarne het volgende willen opmerken: We vinden het een goed idee, maar deze medaille heeft een keerzijde. Waarom worden de stukjes van de juniorhoek in een aparte afdeling van uw krant ondergebracht, terwijl de scheiding tussen de junioren en de senioren toch al zo groot is? Zijn die andere stukjes dan alleen voor de senioren? Natuurlijk niet, maar het ligt voor de hand.

U hebt u bovendien in uw inleiding afgevraagd, waarom de Zwart op Wit slechts voor één klas bestemd is. Dit zullen wij u verklaren: Wij schrijven in onze krant artikelen, die de andere junioren niet zullen interesseren, zoals het dag-

boek en verslagen van klasse-avonden, e.d.
Wij hebben echter ook over deze mogelijkheid gedacht,
maar de middelen waren niet toereikend genoeg.
Wij hopen dat u met deze brief genoeg wilt nemen.

Redactie:
"Zwart op Wit".

Reactie van de Redactie.

Waarde Redactie van "Zwart op Wit".

Natuurlijk kan een reactie op de "open brief" niet uitblijven. Op uw eerste vraag, waarom de stukjes van junioren in een aparte afdeling van de krant worden geplaatst kunnen we antwoorden, dat we verwachten dat dit het schrijven van stukjes door de junioren zou stimuleren. Dat aan onze verwachting is voldaan blijkt wel uit de talrijke stukjes van junioren in de eerste twee afleveringen.

Het lijkt ons waarschijnlijk dat de grote scheiding juist minder scherp wordt als er meer stukjes van de junioren verschijnen in de Iris, die door senioren en junioren gelezen wordt. Van zelfsprekend zijn de "andere stukjes" net zo min bestemd voor alleen de senioren als de stukjes van de junioren alleen voor de junioren. Gelukkig zijn onze middelen wel toereikend om de Iris in

een grotere oplage te laten verschijnen dan de Zwart op Wit. Omdat wij wel gezien hebben dat de Zwart op Wit niet alleen verslagen en gebeurtenissen in de klas en klasse-avonden bevat, maar ook erg aardige stukjes, ligt er in de Juniorhoek ongetwijfeld een gelegenheid om deze onder ogen van een uitgebreidere lezerskring te brengen.

Wij hopen dat deze reactie U de voordelen van de Juniorhoek heeft doen inzien.

Redactie Iris Tacheia.

Namen voor de Juniorhoek door de junioren bedacht!

(K)leuterhoekje	Jan Pieter de Bie
De Box	L. Schuringa
KLEUtiris	inzender onbekend
JUNIrīs	inzender onbekend

Voorlopig wordt toch nog de naam Juniorhoek aangehouden.

-.-

=====

HUIS VOOR HANDEWARBEID

Velperbuitensingel 17

Arnhem

Het aangewezen adres voor ALLE HOBBIES

=====

MODEL BANEN

Als eerste vraag welt waarschijnlijk bij je op: "Wat is een modelbaan nu precies?" Een modelbaan is een landschap in miniatuur met als belangrijkste onderdeel de elektrische modeltrein. Deze heeft een schaal van 1: 87, op welke schaal de modelhuisjes ook gemaakt worden.

Het voordelige en plezierige van een modelbaan is dat je hem stukje bij beetje op kunt bouwen. Je kunt bijvoorbeeld beginnen met een ovaaltje rails, een locomotief plus transformator en enkele wagens. Voor mensen, die een beetje handig zijn met hamer, figuurzaag en verfkwast, zijn deze wagentjes heel goed zelf te maken. (wielen en koppelingen zijn los ver-

krijgbaar).

Als je baan wat uitgebreid is, en er is thuis genoeg ruimte, is het raadzaam om een tafel te gaan maken. Voor het blad hiervan kun je vele materialen gebruiken. Het geschikste is wel zachtboard, want dit dempt het geluid beter en je kunt er beter dingen op vastspijkeren. Maar je kunt ook best hardboard gebruiken aangezien dit goedkoper is.

Nu je een tafel hebt met daarop een bepaalde hoeveelheid rails wordt het hoog tijd dat je wat aan je landschap gaat doen. Meestal begint men met de modelhuisjes omdat je deze zonder meer kunt plaatsen. Als je deze in bouwpakket koopt zijn ze niet duur en het is een leuk werkje om ze in elkaar te plakken. Met deze huisjes kun je hele dorpen en ook steden samenstellen.

Bij deze huisjes horen natuurlijk tuintjes; ook deze kun je zelf maken. Voor dit doel kun je het beste het in de winkel verkrijgbare strooisel (gekleurd zaagsel) gebruiken, omdat dit geheel ongevaarlijk is voor de tandwielen van je locomotief. Het valt aan te raden om het strooisel niet op het tafelblad te plakken maar op stukken karton die je goed platgeperst op het tafelblad vastspijkert, dit met het oog op het eventueel veranderen van de baan.

Op iedere modelbaan horen natuurlijk ook heuvels en bergen. Deze kun je goedkoop, gemakkelijk en snel op de volgende manier maken. Je hebt er voor nodig: 1. pak celstofwatten, 2. enkele oude kranten, 3. gips of iets dergelijks.

De kranten maak je tot niet al te grote propfen, die je in de vorm legt die je aan de berg wilt geven; daaroverheen leg je ter dikte van ongeveer vier velletjes de celstofwatten en over dit geheel giet je het bijna vloeibaar aangemaakte gipspreparaat en dit laat je hard worden. Nu komt het moeilijkste gedeelte, n.l. het aanbrengen van strooisel, aangezien de bergen erg dun zijn kun je er niet te hard op drukken; je hebt dus gauwer kans dat het strooisel los gaat, laten daarom kun je beter eerst de ondergrond, dus de berg, groen of bruin verven.

Omdat deze bergen geheel "massief" zijn kun je er geen trein onder door laten rijden. Wil je dit echter wel, dan kan dit ook, alleen heb je dan nog een paar houtjes en een stukje gaas nodig. Deze houtjes plaats je rechtstandig op de tafel en daarover buig je het kippegaas. Over dat kippegaas leg je nu de proppen en verder is alles hetzelfde.

Als laatste punt op het programma staat de schakelpost. Natuurlijk kun je deze op de tafel plaatsen maar dat maakt alleen de oppervlakte van het blad maar kleiner. Het beste kun je voor de schakelpost een oud kastje of tafeltje gebruiken b.v. een nachtkastje. De schakelaars en transformator bevestig je boven op het kastje. Van de schakelaars leid je de draden door het kastje naar de achterkant. Als je nu een dradensysteem zonder stekkertje hebt kun je op de achterkant evenveel schroefoogjes bevestigen als er aan de schakelaar kontaktpunten zijn. Deze schroefoogjes verbind je systematisch met de kontaktpunten; de draden die onder de tafel vandaan komen worden aan deze oogeas bevestigd.

Hopend dat ik je nieuwe ideeën aan de hand heb kunnen doen wens ik je veel succes met je modelbaan.

Ard van Oosten Slingeland. 2B.

De Wereld

Hier een bloempje,
daar een spriet
ginds een boertje
daarnaast een griet.

Wat verder een weg,
daarop een kar,
daarboven wat vlinders,
in vrolijk gewar.

Weer verder een watertje,
daarover een brug
daarbij een scheepje
dat vaart, heel vlug.

Daarachter weer steden
en dorpen erom
met huizen en kerken
van bim, bam-bom.

Nog verder, bergen
en bossen misschien
met bomen en struiken
die je hier niet kunt zien

Een sneeuwvlakte, zonder
een enkele boom,
is een woest landschap
waar ik zelden van droom.

En de wereld draait rond
toch heeft het z'n zin
en hij draait maar rond
zonder eind of begin.

Lidy van Zadelhoff 1A.

-.-.-.-.-

=====

GOAL.....

kunnen jonge mensen ook roepen bij iedere
gulden, die zij op de Spaarbank deponeren.
Want ook die gulden betekent een winst-
punt, n.l. een stapje dichterbij het
"SPAARDOEL".

Gemeentespaarbank Arnhem,

HOERA, DIE ZIT!!!

=====

EIGER NOORD-WAND, DE WAND DES DOOPS.

Voor velen van jullie zal deze naam onbekend zijn, omdat hij niet in aardrijkskundeboeken voorkomt en omdat hij niet zo hoog is. Maar toch heeft er eens in de kranten wat gestaan over een man die hangend aan een touw aan een rots wand bengelde en zo de dood vond.

Dit gebeurde op de Eiger noord-wand, ook wel "moord" wand genoemd. En over deze noord(moord) wand wilde ik jullie wat vertellen.

De Eiger verheft zich bij het plaatsje Grindelwald, bekend omdat Koningin Juliana hier menig maal haar vakantie doorbracht. Het ligt ongeveer 20 km. ten zuiden van Interlaken. Hij is omgeven door bergreuzen als de Jungfrau en de Mönch aan de rechterkant, de Wetterhorn aan de linker kant en de Finsteraarhorn aan de achterkant. De Eiger is beroemd, liever gezegd berucht, om zijn noordelijke kant.

Deze verheft zich als een ontzettend steilewand en is een uitdaging voor moed. Hij is niet alleen steil, maar op de wand vindt een voortdurende weersverandering plaats die steen, sneeuw en ijslawines veroorzaakt. Velen hebben zich met de wand gemeten sommigen met succes anderen bevroren op de wand of werden door een lawine meegesleurd en vonden zo de dood. Hij werd vroeger verklaard als onbesteigbaar, maar toch waren er in 1936 twee dapperen die het waagden hem te besteigen. Dit waren Karl Mehringer en Max Scheldmayer. Ze waren vertrokken met mooi weer maar na twee dagen sloeg het weer om. En hoewel ze in het begin volmaakt klommen en snel hoogte wonnen, bleken ze na de weersverandering met moeilijkheden te kampen te hebben. De derde dag klommen ze nog maar de volgende dag zag men niets meer. Zij waren de eersten die de wand had opgeslokt.

Ze waren waarschijnlijk tijdens hun bivak door de kou bevroren. De plaats waar ze omkwamen noemde men het doden bivak. Doch waren er dat jaar nog vier dapperen. Een van hen was Toni Kurz die op aangrijpende wijze de dood vond.

Ze begonnen met goede moed. Maar de volgende dag moesten ze al terugkeren, wegens een van de beruchte weersveranderingen. En toen gebeurde het.....

Midden op de wand is een stationnetje van de Jungfraubaan, de hoogste spoorweg van de wereld, die dwars door de Eiger gaat en vlak onder de top van de Jungfrau uitkomt. En waar nu de tunnel even buiten komt, dit was midden op de noordwand, was het stationnetje.

Er was natuurlijk ook een chef en deze wist ook dat Toni Kurz en zijn vrienden op de wand waren. Plots hoorde hij vrolijk gejoel. Hij jodelde terug. Het was Toni met zijn volgelingen. Ze riepen dat hij maar vast thee moest zetten omdat ze zo kwamen. De chef deed het, maar toen hij na een uur nog geen Toni Kurz bij zich had, werd hij ongerust.

Plotseling hoorde hij een stem....het was Toni, maar wat een verschil was deze beklemmende stem met

die van een uur tevoren. Toni riep: "We zijn door een steenlawine overvallen. Mijn vrienden zijn voor mijn ogen meege-sleurd, ik alleen leef nog, help me". De chef schreeuwde door de storm terug, "ik zal een hulpexpeditie laten komen om je te redden".

Toen de expeditie op weg was hoorde zij het hulpgeroep van Kurz, 40 meter boven hen hing hij in een touw. Hij was voor hen onbereikbaar, hij moest zichzelf laten zakken. Hij deed dit, maar eerst moest hij het touw ontrafelen, dit was gewoon al een heidens karwei en vooral onder de omstandigheden waar in hij zich bevond. Hij had n.l. een bevroren arm. Na uren was het hem gelukt en daarna wist hij zich op een tamelijk ingewikkelde wijze te laten zakken. Hij wist zich te laten zakken tot 5 meter boven de gidsen. Toen bleef een knoop in een musketonhaak zitten. Hij deed vertwijfelde pogingen om de knoop er door te krijgen, maar de knoop was sterker. De gidsen waren radeloos. Toen gebeurde het. Toni deed weer een poging, hij raakte uit zijn evenwicht en sloeg voor over 4 meter boven de gidsen hing een dode. Al de moeite was tevergeefs geweest.

Na dit drama waren er toch weer enkelen die het gevecht aandurften. Dit waren Anderl Heckmaier, Wigler Vörg, Fritz Kasparek en Heinrich Harrer. (Deze schreef later een boek over de wand).

Na vier dagen ingespannen klimmen was het hen gelukt om de wand voor het eerst te beklimmen. Dit gebeurde in 1937.

Dit succes stimuleerde volen, maar het was pas in 1947 toen de tweede besteiging werd volbracht. In dit zelfde jaar werd de Eiger ook voor de derde maal bedwongen.

In 1950 werd hij ook twee keer met succes beklommen, en één keer zelfs in de recordtijd van 18 uur.

Hiermee was bewezen dat hij niet volkomen onbesteigbaar was, en dit werd nog eens nadrukkelijk bevestigd in het jaar 1952, het grote Eigerjaar, waarin hij maar liefst zes keer moest capituleren voor zijn bestrijders.

Maar de kruik gaat net zolang te water tot hij barst, en zo was het ook hier, want in 1953 kwamen twee equipes om het leven. Vooral van één was de manier waarop dat gebeurde

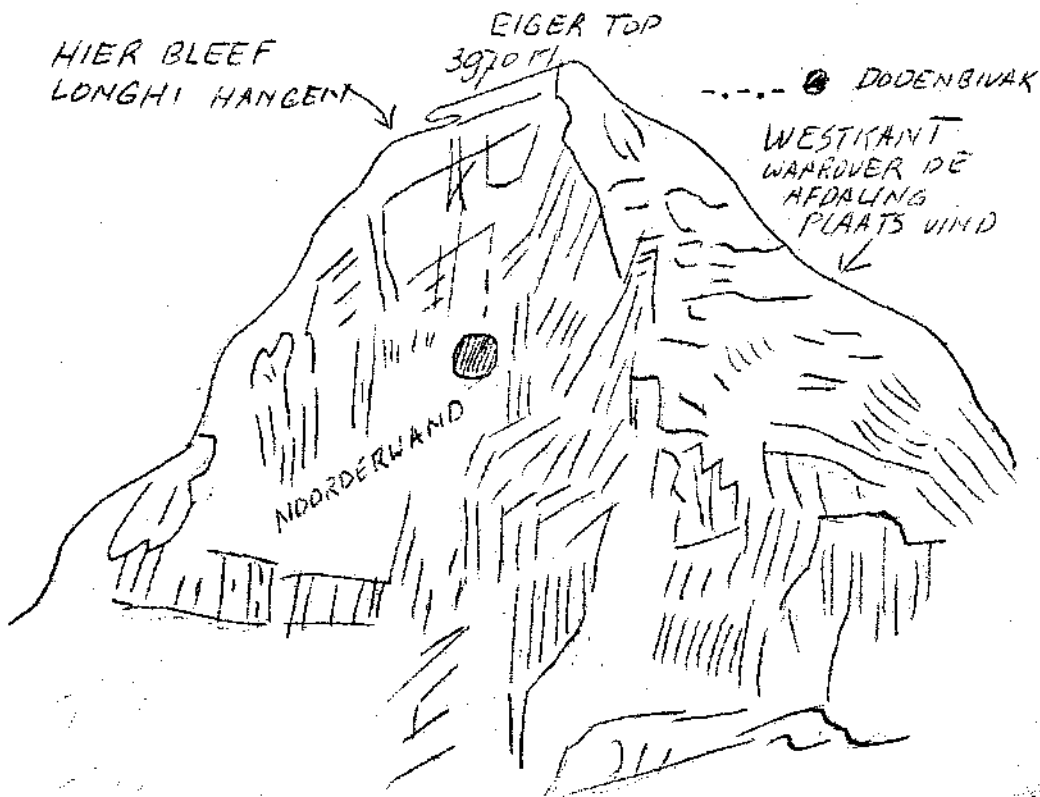
zeer tragisch. Dit was de equipe van Uly Wyss en Heinz Gonda. Ze hadden de wand vrijwel bedwongen, ze waren op het ijsveld onder de top, slechts enkele meters scheidden hen van hun einddoel. Toen kwam er een sneeuw lawine, deze sleurde hen mee naar de afgrond, en daar vonden ze de dood. Ze bleken tegen alles bestand, de steilste passages en ijscorniches, de koudste bivakken, behalve een lawine die over het ijs naar hen toeschoof.

Toch is men hierdoor niet afgeschrikt want na dit drama is de noordwand nog vijf keer beklommen, twee keer met goede afloop, de drie andere keren moesten de expeditie-leden terugkeren.

Maar hij blijft rustig zijn dood en verderf zaaien en laat zijn lawines uitstorten over zijn belagers, hij, de Eiger noord-wand, de wand des doods.

DE EIGER

Martijn Noler IIA.

K R A A I E N

Gerrit, de kraai, zit in de tuin kokosnoot te pikken. Niet omdat hij dat zo lekker vindt, oh nee!

Maar je kunt dan de specht zo leuk plagen. Die is er dol op en wordt groen van jalouzie (het is een bonte!) als er zo'n doodgewone vogel, een kraai nog wel, aan zijn kokosnoot zit. Poeh. Wat zo'n bontjas zich wel kan verbeelden! Maar nu hoort hij zijn vrienden en hij gaat natuurlijk met ze mee. Dan pikken ze de ouderen in hun staart en gaan voor hun vleugels heen en weer vliegen en als er dan een uitvalt laten ze zich gauw vallen. Daar kent Gerrit heel wat kunstjes voor! "Gerrit! Kom!" roepen zijn vrienden. "Zie je die oude kraai daar? Die mist een paar staartveren en loopt zo gek te waggelen! Kom mee!

Hans en Rock zijn er ook!" Gerrit laat niet lang op zich wachten en al gauw maken ze de gekste sprongen en schateren het uit. Maar dan roept meneer Zwartveer, de leraar in Geschiedenis, de kraaien bij elkaar en gaat de les beginnen.

"Hans, wanneer begon de eerste grote kraaiëntrek onder Pikker Zwartveer?" "Weet ik het!" broemt Hans. "Misschien eergisteren?"

"Foei Hans", zegt de leraar. "Je hebt weer niet opgelet gisteren! De eerste grote kraaiëntrek onder Pikkel Zwartveer begon vijf maanden voor Kaspar Zwartnek! Dat moest jij toch weten! Enfin, we gaan weer door. Gerrit, wie was Karel Geelbek?" "Wat kan mij dat nou schelen!" zegt Gerrit brutaal. Meneer, wordt kwaad.

L E V E N

"En nu is het uit!" roept hij.
"Als je nog een keer zo brutaal bent ga je in het topje van de boom zitten dan kan iedereen zien wat een domsnavel jij bent!"
"Pieter, wat gebeurde er tien weken na Kaspar Zwartnek?"
Pieter is de vervelendste kraai van heel Kraai-stan. Hij klikt en hij is laf, maar altijd kent hij goed zijn lessen. "Toen werd Rik-kie Tienveer door de kater van de Baron vermoord!"
"Ik doé die kaalveer wat!", zegt Gerrit. Maar de leraar hoort het en nu moet hij naar het topje van de boom, totdat de aardrijks-kundeles begint.
"Rock!", zegt meneer Negenveer, als de les al een poos aan de gang is "zit niet te suffen! Waar ligt Kraaienkolonie?" "Driedagen vliegen naar het noordoosten vanuit Zwartendam" (de kraaien rekenen altijd vanuit de hoofdstad van hun land, want zij trekken veel) "Mis!" zegt meneer "dat is Geelsnavelveen! Jij zou nog eens naar Merelstad willen vliegen en in Mezendam aankomen!" De klas lacht en Roek zegt gauw het goede antwoord. "Juist!", zegt meneer. "En waar ligt nu Vleugelenheim?" Roek denkt na. "Hans!" Hans trekt zijn vleugels op. "Gerrit!" "Pieter!" Die weet het natuurlijk weer direkt. "Vier en een halve dag naar het westen vanuit Zwartendam!" "Kaalveer!" "Geelbek!" hoont Hans. Maar meneer Negenveer heeft het

gehoord.

"Hans! Doe me een plezier en ga naar de aanvoerder. Je bent de laatste tijd steeds vervelend!"

Ai! Dat is wat. De aanvoerder van Kraaistam is niet mis. Die zien ze liever niet voor straf en het zijn heus geen lafaards, die kraaien! Hans druipt stil af en van nu af aan is het bijzonder rustig in de klas.

Liesbeth Bakker Hc.

.....

BLOEDTRANSFUSIE

Ik vraag me weleens af wat ik zou denken op het eerste ogenblik wanneer ik ontwaak uit de narcose bij een operatie als ik aan het voeteneinde een fles bloed zie bungelen.

"Bloedtransfusie", zou het door me heen gaan; dan is het toch vast heel erg met me.

Misschien zou ik ook gaan prakkizeren of de dokter die de fles bloed uit de ijskast moest halen niet kippig was, en er per ongeluk de verkeerde fles heeft gegrepen zodat ik nu gevuld wordt met schapenbloed van een verkeerde bloedgroep dat al een beetje bedorven is van het lange staan.

Misschien ook denk ik dat de dokter me vergeet en mij langzaam boordevel laat lopen met verkeerd bloed.

Het kan ook best zijn dat ik me lig af te vragen van wat voor een soort persoon ik bloed overneem op dat ogenblik. Misschien wel van een automaniak, brrr, ik moet er niet

aandenken. Mijn hele verdere leven zal ik dan een speciale voorliefde hebben voor autoraces want men zegt immers "dat zit hem in het bloed". Die hem is dan de automaniak van wie ik het dieselbloed langzaam in mijn hart voel stromen.

Misschien is mijn nieuwe bloed ook afkomstig van iemand met misdadige aard, die om zijn geweten te suspen zich een liter bloed voor mij heeft laten aftappen. Dit bloed zou aan mij weinig kunnen veranderen.

Het liefst echter zou ik bloed willen hebben van iemand die altijd tieners voor proefwerken haalde; dan zou ik tevreden zijn. Maar deze personen zijn helaas zeldzaam in de wereld en hun bloed zal dan wel niet voor mij bestemd zijn.

Maar wat raaskal ik toch over denken vlak na een operatie! Hoogstwaarschijnlijk ben ik dan nog te ver onder zeil om de mysterieuze fles waar te nemen, laat staan er over te piekeren!

Gelukkig maar.

Etty Mulder IIc.

WIST U DAT....

de naam The State Lane Fives van de schoolband niet helemaal juist is;

de band ook onder de naam "The State Lane Jazz Combo" speelt;

dit komt door een verschil van mening tussen de leden;

ons schoolteam de beker heeft veroverd op het Dr Jonkers toernooi;

er een verslag van de Sportcommissie volgt;

we weer een bezoekje van de Hr. Sypestein verwachten;

een vijfdeklasser spreekt van: Sinds mijn jeugd.....

er muizen in de lokalen van Mej. Beerhé en de Hr. Peters huizen;

er eigenlijk katten op school moesten komen;

de instuif een groot succes is geworden;

de waarzegster soms minder prettige dingen voorspelde;

-.--.-

=====

GAAT U TANDHEELKUNDE STUDEREN?

Vraagt Uw ouders dan zich nog voor het eindexamen vrijblijvend te laten voorlichten door specialisten op het gebied van tandheelkundige benodigheden.

Al ruim 53 jaar n.l. worden door de Universiteit tijdens de tandheelkundige studie voorgeschreven instrumenten geleverd door

T J A D E N & CO

Westerkade 23

dental-depot

Utrecht

Filialen te: 's-Gravenhage

Groningen

Rotterdam

Noordeinde 10c

Oostersingel 110

Groothandelsgebouw

VIB-examen-candidaten opgelet!

=====

ARS STULTITIAE

Epistolière = pistool schietster
(eig. brievenschrĳfster)

-.-.-

sauvetage = wildheid

-.-.-

l'hommage = de mensheid (eig. eer)

-.-.-

opportun = belogen

-.-.-

native soil - zeevarende ziel (eig. geboorteplaats)

-.-.-

tourner la broche à sa place = de broche op haar
plaats draaien (la
broche = het braadspit)

-.-.-

born and bred among brick walls = geboren en getogen
tussen de walletjes
(eig. stenen muren)

ein Lediges Pferd = een ongehuwd paard
(eig. een paard zonder ruiter)

-.-.-

sidoniam progreditur magna stipante caterva =
de Sidanische werd onder de voet ge-
lopen door een grote opdringende
drom.

-.-.-.-

INHOUD:

1. Redaktiekrabbels
2. De Beatniks
3. Afrekening v.d. Instuif
4. Straat
5. Mijn reis naar Amerika
6. Reisbrief uit Wenen
7. Misverstand
8. Kiekjes maken of fotograferen
9. Open brief aan de redactie van de Iris
10. Modelbanen
11. De Wereld
12. Eiger Noord-Wand, de wand des doods
13. Kraaien-leven
14. Bloedtransfusie
15. Wist U dat ...
16. Ars Stultitiae

.-.-.-..

Wenjink

DANS INSTITUUT SINDS
1850
PARKSTR. 47
TELF. 26608

ballet. ritmiek. muziek.
moderne dansen

HOCKEY

SPORTHUIS

TENNIS

VOET-
BAL

VOLLEY-
BAL

ATHLETIEK

KAMPEREN

SPORT
KLEDING

GELERIDERSPLEIN 93
TEL. 22126

WENT

Speciaalzaak voor

NESTLER TEKENBEHOEFTE

*WANT NESTLER BETEKENT: ZEER GOED VOOR
ZEER WEINIG GELD*
uitgebreide collectie bij:

*KANTOORBOEKHANDEL RUPP
KONINGSTRAAT 85 ARNHEM*

Haas

HORLOGERIE

DE VAKZAAK
SINDS 1842

KONINGSTR.
53 TEL. 26602
ARNHEM

DYKGRAAF

UW ADRES
VOOR:

UURWERKEN-
GULDEN SIER-
RADEN ENZ.

BOVENBEERSTR.
27 TEL. 21679
ARNHEM

EIGEN REPARATIE
INRICHTING.

ASSURANTIEBEDRIJF

Hutsewé

VOOR AL UW VERZEKERINGEN
VAN DE WIES TOT AAN HET
GRAF

ONTHOUDT OIT
VOOR LATER

JANSBUITENSINGEL 20
TEL. 230101 ARNHEM

Geerts BOEKHUIS

BAKKERSTR. 61 (DICHTBY PALACE THEATER)

2^E HANDS SCHOOLBOEKEN

GROOTSTE VOORRAAD IN GELDERLAND
VERKOOP VAN NETTE (EVENT HER-
STELDE) EXEMPLAREN MET
GARANTIE VOOR JUISTE DRUK.
INKOOP TEGEN FAIRE PRIJZEN.

UITGEVERS RESTANTEN

NIEUWE BOEKEN TEGEN STERK
VERLAAGDE PRIJZEN - GOEDE
TITELS - ZEER GESCHIKT EN
VOORDELIG ALS GESCHENK.

2^E HANDS BOEKEN

ZEER GROTE VOORRAAD NAGG-
NOEG ELKE TAK VAN WETEN-
SCHAAP, LITERATUUR - KUNST-
ENZ. VERTEGENWOORDIGD.

ANTIQUARIAAT

ZELDZAME, CURIEUZE
EN ANTIKE WERKEN, PRENTEN
EN HANDSCHRIFTEN.
INKOOP-VERKOOP-TAXATIES

VRV ENTREE